

Küçük Deniz Ejderi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Deniz Ejderi

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak mavi denizin çok derinlerinde, rengârenk bir resif vardı. Pembe mercanlar küçük eller gibi sallanıyor, sarı balıklar kayaların arasında hızla yüzüyordu. Her şeyin ortasında Finn yaşıyordu, yapraklı bir deniz ejderi. Gövdesi altın rengi kahverengiydi, zeytin yeşili ve kehribar rengi yaprak biçimli dallarla kaplıydı. Yavaşça hareket ediyor, suda bir yaprak gibi sallanıyordu.

Finn sıcak resifini çok seviyordu. Mor süngerlerin yanından süzölüp kumun üzerinde dans eden güneş ışığını izlemeyi severdi. Uzun burnu tuzlu suyu kokluyor, yumuşak koyu gözleri yavaşça kırpılıyordu. Yapraklar onu yumuşak, yeşil ve altın rengi bir ceket gibi örtüyordu, bu yüzden kendini hep güvende hissediyordu. Her gün sakin, sessiz ve sıcacıktı.

Bir sabah, minicik bir şekil Finn'in burnunun ucundan hızla geçti. Bu, parlak mercan turuncusu gövdesi ve soluk sarı karnı olan küçük bir denizatıydı. Büyük mavi gözleri ışıltılı ve kıvrık kuyruğuna bileklik gibi pembe bir deniz yosunu dolanmıştı. "Merhaba! Ben Pip!" dedi ve hızla etrafında daireler çizerek yüzdü.

Finn yumuşak koyu gözlerini kırptı. "Ben Finn," dedi yavaşça. "Çok hızlı yüzüyorsun." Pip güldü ve sevinçle takla attı. "Sen de çok yavaş yüzüyorsun!" dedi. "Ama sorun değil. Ben de yavaş şeyleri severim. Bazen." Finn gülümsedi. Daha önce hiç kimse onun etrafında böyle hızla dönmemişti ve bu ona gıdıklanmış ve mutlu hissettirdi.

"Bir maceraya çıkmak ister misin?" diye sordu Pip, minik yüzgeçlerini kıpırdatarak. Finn sessiz resifini düşündü. Sırtındaki güvenli, sallanan yaprakları düşündü. Sonra Pip'in ışıldayan mavi gözlerine baktı ve içinden bir şey evet dedi. "Çok isterim," dedi. "Ama hızlı yüzemem." "Sorun değil," dedi Pip. "Ben yavaş yüzebilirim."

Böylece iki arkadaş birlikte yola çıktılar. Pip önden hızla gidiyor, sonra Finn'e geri dönüyordu. Finn sallanarak ilerliyor, yapraklı dalları arkasından yumuşak yeşil bir pelerin gibi süzülüyordu. "Şu mor mercana bak!" dedi Pip. "Şu uykucu denizyıldızına bak!" dedi Finn. Çizgili bir balık, kıvrılan bir yılan balığı ve kabuğu şapka gibi takmış bir yengeç gördüler.

Kısa süre sonra su derinleştii ve koyulaştı. Pip'in parlak turuncu gövdesi küçük bir fener gibi parlıyordu. "Korkuyor musun?" diye sordu. Finn'in uzun burnu kıpırdadı. "Biraz," dedi. "Ama sen yanımdayken korkmuyorum." Pip minik kuyruğıyla onun minik yüzgecini tuttu. "Ben de sen yanımdayken korkmuyorum," dedi. "Birlikte devam edelim."

Yüksek kaya kulelerinin ve yeşil yosun perdelerinin yanından yüzdüler. Finn yavaş hareket ediyor, Pip hızlı hareket ediyordu, ama hep birbirlerini bekliyorlardı. Pip parlak bir kabuk buldu ve Finn'in burnuna şapka gibi taktı. Finn o kadar çok güldü ki yapraklı dalları titredi. "Çok komiksin," dedi. "Sen çok iyisin," dedi Pip ve sevinçle bir tur attı.

Sonra su, minik yüzen ışıklarla parıldamaya başladı. "Ooo!" dedi Pip. "Bu da ne?" Finn yumuşak koyu gözleriyle baktı. Bir yosun duvarının arkasından yumuşak bir ışık geliyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Ama harika bir şeye benziyor. Bir göz atalım mı?" Pip o kadar hızlı başını salladı ki pembe yosun bilekliği kıpırdadı.

Yumuşak yeşil yosunların arasından yavaşça ve dikkatlice geçtiler. Diğer tarafta su genişçe açıldı. Finn şaşkınlıkla nefesini tuttu ve burnu hareketsiz kaldı. Pip'in büyük mavi gözleri daha da büyüdü. Önlerinde, hayal ettikleri her renkte sallanan deniz çiçekleriyle parlayan, gizli bir çayır uzanıyordu.

Küçük ağaçlar gibi pembe deniz bitkileri ve kıvrıkcık kurdeleler gibi sarı olanlar vardı. Işıldayan mavi bitkiler ve minik yıldızlara benzeyen kırmızı olanlar vardı. Minik balıklar aralarında yüzen mücevherler gibi dolaşıyordu. "Burası gizli bir çayır!" diye fısıldadı Pip. "Büyülü bir yer," dedi Finn yumuşakça. "Ve biz onu birlikte bulduk." Yan yana süzöldüler, sıcacık ve mutlu hissettiler.

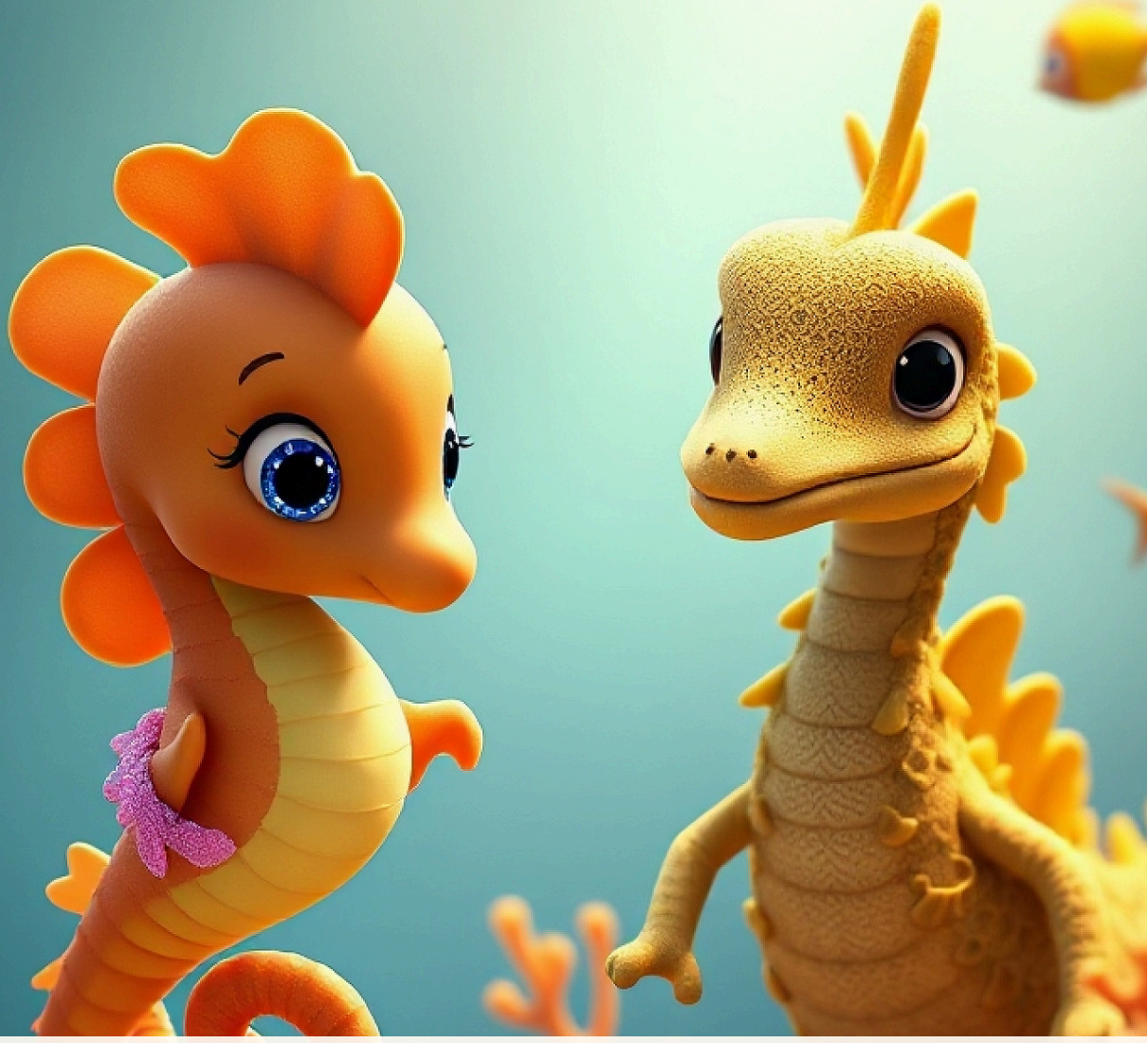
Pip çiçeklerin etrafında hızla daireler çizdi ve Finn aralarında yavaşça sallandı. "Ne kadar hızlı olduğuma bak!" dedi Pip. "Ne kadar yavaş olduğuma bak!" dedi Finn. Sonra ikisi de güldü, çünkü iki şey de doğrudu ve iki şey de eğlenceliydi. Finn'in yapraklı dalları rengârenk ışıpta parlıyor, Pip'in turuncu gövdesi ışıldıyordu. "Farklı olmak en güzeli," dedi Pip.

"Evet," dedi Finn. "Sen hızla geçiyorsun, ben süzülüyorum. Sen minicsin, ben uzunum. Ama ikimiz de tam buraya, bu çayıra aitiz." Kıvrık kuyruğunu nazıkçe pembe bir bitkiye doladı. Pip onun uzun burnuna, bir dalda küçük bir kuş gibi yerleşti. "En iyi arkadaşlar farklı olabilir," dedi. "Ve bu maceralarımızı daha da özel kılar."

Işık yumuşayana kadar çayırda oynadılar. Pip saklamak için parlak bir çakıl taşı buldu ve Finn giymek için yumuşak yeşil bir yaprak buldu. "Buraya yine gelmeliyiz," dedi Pip. "Geleceğiz," dedi Finn. "İstersen her gün." "Her gün!" dedi Pip. "Ama önce eve gidelim. Acıktım." Finn güldü ve uzun burnunu salladı.

Yavaşça ve hızlıca, hızlıca ve yavaşça, iki arkadaş eve doğru yüzdü. Pip önden hızla gitti ve bekledi. Finn arkadan sallanarak geldi ve gülümsedi. Parlak mercan resifine vardıklarında, bütün küçük balıklar merhaba demek için dışarı çıktı. "Nereye gittiniz?" diye sordular. "Gizli bir çayıra," dedi Pip. "Onu birlikte bulduk," dedi Finn.

O gece Finn yapraklarının arasında dinlendi ve Pip yanına kıvrıldı. "Maceraya teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedi Finn. Resif sessizleşip su yumuşak ve maviye dönerken, küçük deniz ejderi ve minik denizatı yan yana uykuya daldılar, rengârenk çayırı ve daha gelecek bütün maceraları hayal ederek.